

PRVÁ LOŽ VYHRÁVA

ASHLEY ELSTON

Lindeni

Prvá lož vyhráva

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Ashley Elston

Prvá lož vyhráva – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

PRVÁ LOŽ VYHRÁVA

Ljndeni

PRVÁ LOŽ VYHRÁVA

ASHLEY ELSTON

Preložila Barbora Andrežálová

Ljndeni

Pre Millera, Rossa a Archera.

KAPITOLA 1

Začína sa to maličkosťami: druhá zubná kefka v sklenenom držiaku vedľa umývadla, pár kusov oblečenia v najmenšej zásuvke, nabíjačka na mobil po oboch stranách postele. Potom sa z malých vecí stanú trochu väčšie: v toaletnej skrinke zápasia o miesto holiaci strojček, ústna voda a antikoncepcia a otázka: „Prídeš ku mne?“ sa zmení na: „Čo si uvaríme na večeru?“

A nech som sa akokoľvek bála, nevyhnutne nasledoval tento ďalší krok.

S ľuďmi zhromaždenými okolo stola, ktorých Ryan pozná od detstva, sa možno vidím po prvý raz, ale nikomu neušlo, že som už naplno začlenená do jeho života. Sú to tie drobnosti, ktoré žena vnáša do partnerovho domova – zladené vankúše na pohovke, jemná jazmínová vôňa z difuzéra na poličke s knihami –, a ktoré si každá iná žena okamžite všimne.

Hlas sa vznáša nad stolom osvetleným sviečkami, obchádza výzdobu uprostred, ktorá je, ako ma ubezpečuje, „jemná a predsa sebavedomá“, a ostane sa vznášať vo vzduchu predou mnou. „Evie, to je nezvyčajné meno.“

Otočím sa k Beth a rozmýšľam, či mám odpovedať na jej otázku, ktorá vlastne ani nie je otázkou.

„Je to skratka od Evelyn. Dostala som meno po svojej babičke.“

Ženy si vymenia pohľady a ďalej bez slov komunikujú ponad stôl. Každú moju odpoveď vyhodnotia a uložia si ju na neskoršiu analýzu.

„To je krásne!“ zapiští Allison. „Aj ja mám meno po babičke. Odkiaľ si vrela, že pochádzaš?“

Nič také som nevrela a oni to vedia. Ďobú do mňa ako dravé vtáky, ďob, ďob, ďob, kým nedostanú všetky odpovede, ktoré chcú.

„Z malého mestečka v Alabame,“ odpoviem.

Prv než sa stihnú opýtať, z akého mestečka v Alabame, Ryan zmení tému. „Allison, minulý týždeň som videl tvoju babičku v obchode. Ako sa drží?“

Dopraje mi niekoľko vzácných chvíľ úľavy, počas ktorých Allison opisuje, ako sa darí jej babičke po smrti starého otca. Netrvá však dlho a pozornosť sa opäť sústreďí na mňa.

Nemusím ich poznať, aby som o nich vedela všetko. Je to ten typ skupiny, ktorá spolu začala chodiť do škôlky a až do maturity sa udržala v úzkom kruhu priateľov. Potom po dvoch či troch odchádzali z mesta na školy, pričom žiadna nebola príliš ďaleko. Spolu s ďalšími dvojicami a trojicami z podobného prostredia sa pridávali k spolkom a bratstvám, aby sa potom vrátili sem do tohto louisianskeho mestečka a znovu sa spojili. Spolky s názvami v podobe gréckych písmen nahradili večierky, členstvo v juniorskej lige a sobotňajšie golfové zápasy, ak sa nekryli s miestnou futbalovou ligou.

Nekritizujem ich za to, akí sú, naopak, závidím im. Závidím im ľahkosť, s akou sa v týchto situáciách pohybujú, to, že presne vedia, čo môžu očakávať a čo sa od nich očakáva. Závidím im sebavedomie, ktoré pramení z toho, že všetci v tomto meste ich videli v tých najhorších chvíľach a napriek tomu ich prijímajú.

„Ako ste sa vy dvaja spoznali?“ spýta sa Sara a obráti svoju pozornosť späť ku mne.

Je to celkom nevinná otázka, ale aj tak ma dokáže pekne vyvieť z rovnováhy.

Ryanov úsmev mi prezradí, že presne vie, ako sa pri tejto otázke cítim. Vidím, že sa chystá znova zasiahnuť a odpovedať za mňa, ale ja nepatrne pokrútim hlavou.

Zľahka si utriem ústa do jedného z bielych látkových obrúskov, ktoré som si kúpila špeciálne na túto príležitosť, a odvetím: „Pomohol mi opraviť defekt.“

Ryan by im prezradil viac, ako si zaslúžia, preto som ho zastavila. Nemienim pred nimi spomínať, že to bolo na odpočívadle pre kamióny na okraji mesta, kde som pracovala v malej reštaurácii s barom a starala sa o to, aby nemal nikto prázdny pohár. A nebudem spomínať ani to, že hoci majú všetci prinajmenšom jeden titul, ja som zvládla ledva maturitu.

Títo ľudia, jeho priatelia, by to brali ako moju zápornú stránku, hoci by to nerobili zámerne a možno ani vedome.

Priznala som Ryanovi, že sa bojím, ako ma budú posudzovať, keď zistia, že pochádzam z úplne iného prostredia ako oni. Ubezpečil ma, že mu nezáleží na tom, čo si myslia, lenže ja viem, že záleží. Skutočnosť, že sa podvolil, všetkých pozval a týždeň mi pomáhal pripraviť *dokonalé* menu, mi prezrádza viac než jeho šepkanie pod rúškom noci o tom, ako sa mu páči, že som iná ako dievčatá, s ktorými vyrastal.

Allison sa obráti na Ryana. „Nuž, teba sa oplatí mať poruke.“

Pozriem sa naňho. Celé naše stretnutie som zhutnila do jedinej vety a zatiaľ mi to prechádza.

Opäťuje mi pohľad a na perách mu zahrá úsmev, ktorý mi prezrádza, že toto je moja šou – zatiaľ – a on s radosťou spolupracuje.

„Nečudoval by som sa, keby ti dal prepichnúť pneumatiku len preto, aby ti ju neskôr pomohol opraviť,“ poznamená Allisonin manžel Cole.

Nasleduje smiech a pravdepodobne aj lakeť do rebier od manželky, aspoň súdiac podľa toho, ako sa Cole chytí za bok. Ryan pokrúti hlavou, ale nespúšťa zo mňa oči.

Aj ja sa zasmejem, nie príliš nahlas a nie príliš dlho, aby som dala najavo, že aj mňa pobavila predstava, že by Ryan zašiel do takých extrémov, aby sa so mnou stretol.

Aké zábavné je pomyslenie, že by nejaký človek sledoval iného človeka tak dlho, aby vedel o tom, že každý štvrtok večer tankuje benzín na tej istej čerpacej stanici cestou domov zo svojej kancelárie vo východnom Texase. Aby vedel, že dotýčny človek najradšej stojí na západnej strane budovy a vždy vrhne trochu dlhší pohľad na každú ženu, ktorá prejde okolo, najmä ak má na sebe krátku sukňu. A že si dotýčná osoba všimne aj také drobnosti, ako je bejzbalová čiapka s logom Louisianskej štátnej univerzity na zadnom sedadle alebo tričko s emblémom vysokoškolského bratstva, ktoré presvitá pod bielou košelou, či nálepku country klubu v ľavom dolnom rohu čelného skla. A všetky tieto veci by si všimal, aby sa uistil, že keď sa stretnú, budú sa mať o čom rozprávať. A kvôli tomu by držal prst na ventile pneumatiky a počúval, ako z nej uniká vzduch.

Je naozaj smiešne, že by sa niekto tak snažil stretnúť iného človeka.

„Úplne som to pokazila,“ vzdychnem a položím posledný tanier od večere do drezu plného saponátovej vody. Ryan ku mne pristúpi zozadu, rukami mi prejde po bokoch a objíme ma okolo pása. Opre si bradu o moje plece a pritísne pery presne na to miesto na mojom krku, o ktorom vie, že ho milujem.

„Zbožňujú ťa,“ zašepká.

Nezbožňujú. Nanajvýš som uhasila prvú vlnu zvedavosti. A predpokladám, že skôr než prvé auto vyrazilo z príjazdovej cesty, všetky ženy na sedadlách spolujazdcov otvorili skupinový čer, v ktorom rozpitvávali každý aspekt večera a lustrovali všetky možné sociálne siete, aby sa pokúsili zistiť, kto presne som a z ktorého malého mesta v Alabame pochádzam.

„Ray mi práve poslal správu. Sara chce tvoje číslo, aby ťa mohla pozvať na budúci týždeň na obed.“

To bolo rýchlejšie, ako som čakala. Zrejme sa ku mne valí druhá vlna zvedavosti, poháňaná skutočnosťou, že aj lustrovanie sociálnych sietí pri-nieslo len minimum informácií. Všetci chceli vedieť viac.

„Poslal som jej ho. Dúfam, že ti to neprekáža,“ dodá Ryan.

Obrátim sa tvárou k nemu, prejdem mu dlaňami po hrudi a položím mu ich na líca. „Isteže mi to neprekáža. Sú to tvoji priatelia. A dúfam, že budú aj moji.“

Takže teraz ma čaká obed s ešte otvorenejším výsluchom, pretože Ryan tam nebude, aby tomu zabránil.

Postavím sa na špičky a pritiahnem si ho k sebe, kým moje pery nie sú pár centimetrov od jeho. Obaja milujeme túto hru: keď sa náš dych preple-tá a moje hnedé oči sa pozerajú do jeho modrých. Sme blízko, ale nie dosť. Jeho ruky vklánu pod okraj mojej košeľe, jeho prsty sa mi zabárajú do jemnej pokožky v páse, zatiaľ čo ja zdvihnem ruky k jeho krku a zahrabnem mu prstami do tmavých vlasov. Jeho vlasy sú dlhšie, než boli, keď sme sa prvýkrát stretli, keď som ho prvýkrát začala sledovať. Povedala som mu, že sa mi takto páčia, že mám rada, keď ho za ne môžem chytiť. Preto si ich prestal strihať. Videla som, akí sú jeho priatelia prekvapení tým, ako te-raz vyzerá, pretože z vlastného pátrania na sociálnych sieťach som vedela, že mu vlasy nikdy nesiahali po golier. A potom sa pozreli na mňa a v ich

očiach som videla otázky. *Prečo sa Ryan zmenil? Je to kvôli tomuto dievčaťu?*

Spustí ruky nižšie, chytí ma za stehná pod krátkou sukňou a zdvihne ma, aby som mu mohla ovinúť nohy okolo pása.

„Zostaneš?“ zašepká, hoci v celom dome sme len my dvaja. Túto otázku mi kladie každý večer.

„Áno,“ odvetím pošepky ako vždy.

Ryanove pery sú blízko mojich, ale stále je medzi nimi úzky priestor. Jeho tvár sa mi rozmazáva pred očami. Hoci je to čertovsky ťažké, čakám, kým ma pobožká.

„Už sa nechcem pýtať. Chcem vedieť, že tu budeš každú noc, pretože toto je aj tvoj domov. Urobíš to? Prijmeš tento domov za svoj?“

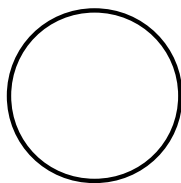
Zaborím mu prsty hlbšie do vlasov, nohami ho pevnejšie zovriem.

„Myslela som si, že sa nikdy nespýtaš.“

Na perách cítim jeho úsmev, bozkáva ma a odnáša z kuchyne cez chodbu do spálne.

Do našej spálne.

KAPITOLA 2

kdedy ma Ryan pred piatimi dňami požiadal, aby som sa k nemu sťahovala, a ja som súhlasila, netrpezlivo čakal, kedy sa to stane. Keď som sa ráno po večeri s jeho priateľmi zobudila, zavolať do sťahovacej firmy a objednal si ich služby – mali voľný termín už na to popoludnie, keďže im jeden zákazník na poslednú chvíľu zrušil rezerváciu.

Presvedčila som ho, aby počkal aspoň týždeň, aby sa uistil, že to naozaj chce, a neponúkal mi to len tak po večeri plnom drahého vína a dokonale pripravenej hovädzej sviečkovej. Okrem toho som podotkla, že s objednávaním sťahovacej služby trochu predbieha, keďže ešte nie som zbalená.

„Keby si sa ku mne nechcela sťahovať, povedala by si mi to, však?“ Ryan stojí pred zrkadlom v kúpeľni, viaže si tmavomodrú kravatu so sivými prúžkami a snaží sa tváriť, akoby mi práve položil nejakú bezvýznamnú malú otázku. Špúli pery. Ten výraz som uňho už videla, vždy keď nie je po jeho.

Vysadnem na mramorovú dosku nad skrinkou a posuniem sa po vyleštenom povrchu až pred neho. Pozerá sa mi ponad plece, akoby v zrkadle za mnou stále videl na svoju kravatu. Dnes ráno sa správa trochu detinsky.

Vrýla som si jeho tvár do pamäti, ale stále si ju pozorne prezerám, keďkoľvek mám príležitosť – hľadám kúsky, ktoré som možno doteraz prehliadla. Je pekný, takým tým klasickým spôsobom. Má husté tmavé vlasy, ktoré sa trochu vlnia, keď dorastú ako teraz. Oči má výrazne modré a hoci sa práve oholil, viem, že keď ho večer znova uvidím, bude mať na lícach strnisko a mne naskočí husia koža, keď mi ním prejde po krku.

Odstrčím jeho ruky a sama mu doviažem kravatu. „Samozrejme, že sa sem chcem presťahovať. Čo ti to napadlo?“

Ryan sklopí zrak ku kravate a napraví si ju, hoci je už dokonale rovná. Potrebuje nejako zamestnať ruky. Dnes ráno sa ma ani nedotkol a sotva sa na mňa pozrel. Áno, úplné decko.

Keďže neodpovedal, dodám: „Alebo si si to rozmyslel ty? Viem, že si myslíš, že sa vyhýbam baleniu, ale dnes som si na to vyhradila celý deň a zajtra sa u mňa majú zastaviť ľudia z charity, aby si vyzdvihli všetko, čo už nepotrebujem. Môžem im však zavolať a zrušiť to...“

Konečne sa na mňa pozrie a dotkne sa ma. „Áno, stále chcem, aby si sa ku mne nasťahovala. Nevedel som, že to plánuješ nadnes. Vybrala si si akurát taký deň, keď ti nemôžem pomôcť. Dnes sa naozaj nezastavím.“

Je štvrtok a on bude celý deň vo svojej kancelárii vo východnom Texase, osemdesiat kilometrov odtiaľto. Ako každý štvrtok.

„Viem, že to načasovanie je nanič, ale dnes je jediný deň, keď sa môžem uvoľniť z práce a z charity môžem poslať dodávku. Nemám toho veľa, takže aj keď na to budem sama, nemalo by to trvať dlho.“

Stisne mi boky a nakloní sa, aby ma pobožkal. Už nešpúli pery a ja mu zakvačím nohy okolo bokov a pritiahnem si ho k sebe.

„Možno by som mohol zavolať do práce, že som chorý. Som predsa šéf a je najvyšší čas, aby som zneužil svoje postavenie,“ poznamená so smiechom.

Zachichocem sa medzi dvoma bozkami. „Ušetri si práceneschopnosť na niečo lepšie ako balenie. Vážne, nebudem mať toho veľa, väčšinu vecí pošlem ďalej.“ Strelím pohľadom k dverám spálne. „Nemám taký pekný nábytok ako ty, nie je dôvod, aby som si ho nechávala.“

Pohladí ma po lícach. „Povedal som ti, aby si si sem priniesla čokoľvek, čo budeš chcieť. Miesto sa nájde. Nemusíš sa všetkého zbavovať.“

Zahryznem si do spodnej pery. „Ubezpečujem ťa, že môj odporný gauč z druhej ruky vo svojej obývačke nechceš.“

„Ako mám vedieť, že ho tu nechcem? Nikdy si mi ho neukázala.“ Snažím sa vyhnúť tomuto mínovému poľu v našom rozhovore tým, že odvrátim pohľad, ale on mi položí prst na bradu a otočí mi hlavu k sebe. „Nemáš sa za čo hanbiť.“

„Áno, mám,“ odvetím a pozriem sa mu do očí. Rýchlo sa nakloním dopredu a pobožkám ho, aby som zabránila ďalšiemu špúleniu pier.

„Uvidíš ho v sobotu, keď sa tam stretneme so sťahovákmi. Včera som ich objednala. A v nedeľu tu budeme hľadať miesto pre moje veci. Nechaj si tú vymyslenú chorobu na pondelok. Vtedy už budeme obaja vyčerpaní a som si istá, že si radi doprajeme pyžamový deň. Pyžamo bude dobrovoľné.“

Opre sa mi čelom o čelo. Jeho úsmev je nákazlivý. „Dohodnuté.“ Po ďalšom rýchlom bozku sa odtiahne a odíde z kúpeľne.

Dvadsať minút po tom, čo Ryanovo auto vycúva z príjazdovej cesty, nasadnem do svojho desať rokov starého džípu. Lake Forbing je stredne veľké mesto v severnej Louisiane známe svojou úrodnou pôdou a náleziskami zemného plynu. Je to celkom bohatá oblasť, ale zároveň tichá. Cesta z Ryanovho domu do bytového komplexu Lake View, ktorý, samozrejme, nie je ani náhodou blízko jazera, podľa ktorého má mesto svoje meno, mi trvá pätnásť minút.

Zastavím na parkovacom mieste pre byt 203, hneď vedľa nákladného auta s logom charity.

„Si tu skoro, Pat,“ oslovím vodiča, keď obaja vystúpime.

Prikývne. „Prvá zastávka netrvala tak dlho, ako som čakal. Ktorý je to byt?“

Pat ma nasleduje po schodoch, zatiaľ čo jeho asistent otvára nákladný priestor auta. Zastavím sa pred dverami a vytiahnem z kabelky kľúč. „Tu bývam.“

Opať prikývne a zamieri späť dolu. Zámka sa odomkne až na druhýkrát – je stuhnutá, pretože sa málo používa. Práve stláčam kľučku, keď za sebou začujem dunenie kovového vozíka na schodoch.

Držím dvere otvorené a Pat s pomocníkom ho opatrne vmanévrujú do úzkych verají.

„Kam to chceš?“ spýta sa.

Rozhliadnem sa po prázdnom byte.

„Zlož ich doprostred miestnosti.“

Pozriem na prvú kopu škatúl. Vo všetkých sú veci, ktoré som vyberala posledné štyri dni. Veci, ktoré mi Pat uskladnil vo svojom aute, kým som nezariadila všetko tak, aby mi ich sem priniesol. Veci, ktoré v sobotu presťahujem do Ryanovho domu. Veci, o ktorých budem tvrdiť, že ich mám už roky, nielen pár dní.

Museli sa otočiť dvakrát, aby vyniesli všetky škatule do bytu. Vytiahnem zo zadného vrečka päť dvadsaťdolarových bankoviek a podám ich Patovi. Túto službu bežne neponúka, ale za menšiu hotovosť mi ochotne pomohol.

Chlapi sú už takmer za dverami, keď sa ich spýtam: „Ozaj, priniesli ste aj prázdne škatule?“

Pat mykne plecami a pozrie na pomocníka, ktorý prikývne. „Áno, sú vzadu v aute. Máme ich priniesť?“

Ak sa to niektorému z nich zdá čudné, nedá to najavo.

„Nie. Môžete ich nechať pri obrubníku pred mojím autom.“

Nasledujem ich von. Vyrožia hromadu zložených kartónových škatúl a ja z kufra auta vytiahnem malú čiernu tašku. Ešte raz im poďakujem a obaja nasadnú do auta. Ostáva už len pár vecí, o ktoré sa treba postarať.

Pôdorys bytu je jednoduchý. Vstupné dvere sa otvárajú do malej obývačky s kuchynským kútom pri zadnej stene. Úzka chodba vedie do kúpeľne a spálne. Je tu béžový koberec, béžové linoleum a béžové steny.

V kuchynskom kúte otvorím čiernu tašku a vyberiem štyri letáky s ponukou z neďalekých reštaurácií, tri fotografie, ktoré som si vytlačila v automate, na ktorých sme s Ryanom, a sedem magnetov, ktorými všetkých sedem položiek pripevním na chladničku. Potom vytiahnem niekoľko fľaštičiek s dochucovadlami, polovicu každej vylejem do drezu a zoradím ich do dverí chladničky. Potom sa s čiernou taškou presuniem do kúpeľne, vytiahnem fľaštičky so šampónom a s kondicionérom, polovicu z nich vylejem do umývadla, ako som to urobila s dochucovadlami, a poloprázdne fľaštičky postavím na okraj vane. Rozbalím kocku lacného mydla, položím ju do umývadla a pustím vodu. Každých pár minút ho otočím, kým sa logo nevymyje a okraje nie sú hladké, a potom ho vložím do zabudovaného držiaka v stene sprchy. Ďalšia na rade je zubná pasta. Časť z nej vytlačím, ale nechám aj jednu či dve šmuhy na okraji umývadla, ako to robím u Ryana doma, hoci viem, že to neznáša. Otvorenú pastu bez štuplá položím na umývadlo vedľa kohútika.

Poslednou zastávkou je spálňa. Z tašky vytiahnem posledné veci – zbierku drôtených a plastových vešiakov, ktoré zavesím na prázdnu kovovú tyč. Keď sa vrátim do obývačky, porozkladám škatule nerovnomerne po podlahe. Vyberiem dve, jednu s knihami a druhú so starými fľaštičkami od parfumov, a otvorím ich. Škatuľa s knihami sa vybaľuje ľahko. Trvá mi sotva minútu, kým knihy poukladám na malé kôpky vedľa nej, akoby som sa k baleniu ešte nedostala.

Fľaštičky s parfumami zaberú trochu viac času. Prenesiem škatuľu k malej kuchynskej linke a štyri vrchné flakóny položím na plastovú dosku. Svetlo z okna na ne dopadá v správnom uhle a tenké farebné sklo láme svetlo na modré, fialové, ružové a zelené lúče, ktoré rozsvietia fádnu miestnosť.

Zo všetkých nákupov z minulého týždňa bolo najťažšie a zároveň najzábavnejšie zohnať flakóny od parfumov. Vlastne to bola šťastná náhoda, pretože som narazila na jeden príspevok na Facebooku, v ktorom bol Ryan označený; a hneď som vedela, že to je presne ten typ predmetu, ktorý potrebujem „zbierať“. Minulý rok dal jeden flakón v štýle art deco svojej matke k narodeninám: brúsenú postriebrenú sklenenú guľu zdobenú zrkadlovými štvorčekmi – vyzerala ako darček, ktorý by Jay Gatsby dal Daisy. Bola krásna a súdiac podľa úsmevu sa mame veľmi páčila.

A keby som bola ten typ dievčaťa, ktoré zbiera veci, určite by som zbierala toto.

Naposledy sa rozhliadnem po miestnosti. Všetko vyzerá tak, ako som chcela. Pôsobí to, že som zbalená, až na pár posledných náhodných drobností, ku ktorým som sa ešte nedostala.

„Klop, klop,“ ozve sa hlas od dverí a ja sa prudko otočím. Je to správkynia miestnej bytovky, od ktorej som si v pondelok popoludní prenajala tento byt.

Vojde do miestnosti a obzerá si neporiadok na podlahe. „Znepokojilo ma, keď som tu od pondelka nikoho nevidela.“

Strčím si ruky do predných vreciek a opriem sa o stenu vedľa kuchynskej linky. Preložím si jeden členok cez druhý. Moje pohyby sú pomalé, ale rozvážne. Znepokojuje ma, že je tu, že ma prišla skontrolovať. Bojím sa, že urobí to isté v sobotu, keď mi Ryan príde pomôcť so sťahovaním. Vybrala som si miesto, kde sa nájomníci neobťažujú spoznať susedov a kde sa spolu

s nájomným platia aj služby, keďže byty sa dajú prenajať na týždeň. A viac ako jeden týždeň nepotrebujem.

Musela som upútať jej pozornosť, keď som si prenajala jeden z nezariadených bytov. Keď si niekto dá tú námahu, aby si nastáhoval aj nábytok, zvyčajne zostane dlhšie ako sedem dní, ale nechcela som, aby si Ryan myslel, že môj život je taký nestály, že nemám ani vlastný gauč, takže zariadený byt pre mňa neprichádzal do úvahy. A teraz je štvrtý deň prenájmu a okrem ôsmich škatúl strategicky rozmiestnených po izbe tu nie je žiadny iný dôkaz mojej prítomnosti.

Správkyňa prejde rukou po najbližšej škatuli a pozrie na flakóny s parfumami na pulte. Poznám tento typ žien. Je výrazne nalíčená, nosí obtiahnuté šaty a kedysi dávno by ju považovali za kočku, ale roky k nej neboli milosrdné. Očami hltá všetko, čo sa okolo nej deje. Toto je typ miesta, ktoré si ľudia prenajímajú z pochybných, nezákonných dôvodov, a ona tu vládne s očami na stopkách a s nastraženými ušami, aby jej neunikla žiadna situácia, ktorú by mohla využiť vo svoj prospech. Teraz prešla cez parkovisko a vošla priamo do môjho bytu, pretože vie, že niečo chystám, ale nevie prísť na to, ako to využiť proti mne.

„Chcem sa len uistiť, že ste sa ubytovali,“ prehodí.

„Áno,“ odvetím a pozriem na menovku pripnutú na blúzke s hlbokým výstrihom, „Shawna, vaše obavy sú zbytočné. A nevítané.“

Chrbát jej stuhne. Môj prísny tón je v rozpore s mojim uvoľneným postojom. Myslela si, že bude mať situáciu pod kontrolou, že jej bude rozumieť, ale ja som ju rozhodila.

„Mám stále rátať s tým, že tento byt vypracete a vrátite kľúč v nedeľu o piatej popoludní?“ spýta sa.

„Rovnako ako ja rátam s tým, že tu už nebudem mať žiadne nečakané návštevy,“ odvetím a so slabým úsmevom kývnem hlavou smerom k dverám.

Nespokojne tlôskne jazykom a zvrtné sa na odchod. Musím sa krotiť, aby som za ňou nezabuchla a nezamkla. Už som tu však takmer hotová a musím vybaviť ešte ďalšie veci, kým Ryan o pol šiestej večer prekročí hranicu štátu Louisiana.

KAPITOLA 3

Ryanov starý otec zomrel pred tromi rokmi, len rok po svojej manželke, a zanechal Ryanovi dom so všetkým nábytkom, riadom a každým obrazom na stene. Ach, a ešte slušný balík peňazí.

Ryan mi to vyrozprával tak, že jedného dňa prišiel za dedkom, a zistil, že dedko zomrel pokojne v spánku, a o týždeň neskôr sa tam Ryan nastáhoval. Vzal si so sebou len oblečenie, toaletné potreby a nový matrac do spálne. Pravdepodobne by mi urobil miesto na odporný gauč z druhej ruky... keby som ho mala.

Ulicu lemujú statné duby, ktorých konáre tienia každý centimeter chodníka. Susedia sú všetci starší, zámožnejší a s radosťou mi hovoria, ako videli „toho milého chlapca“ vyrastať. V takomto dome bývate, keď ste konečne niečo dosiahli. Keď máte dve deti a obavy, že nebudete môcť platiť účty, vás už tak nedusia.

Dom je však pre Ryana príliš veľký. Má dve poschodia, širokú prednú verandu, veľký zadný dvor, biele a tmavozelené okenice, upravené kvetinnové záhony a tehlovú cestu, ktorá vedie k vchodovým dverám. Keby ste potrebovali skontrolovať všetky miestnosti, trvalo by vám niekoľko minút prejsť celý dom; je taký veľký, že niekto by mohol vojsť garážovými dverami a z hlavnej spálne by ste to ani nepočuli.

Dnes som zacúvala na príjazdovú cestu, aby som si skrátila vzdialenosť, ktorú budem musieť prejsť so škatuľami. Až keď otvorím batožinový priestor, všimnem si, že Ryanovi susedia po mojej l'avici, Ben a Maggie Rogersovci, ma pozorujú z verandy. Ako hodinky. Ich ranná prechádzka sa zhoduje s naším odchodom do práce, a keď sa na konci dňa vraciame, sú na verande a popíjajú večerné koktaily. Podobnú atmosféru však vyžaruje celá ulica, pretože takmer všetci sú tu v dôchodkovom veku alebo sa mu aspoň blížia.

Pani Rogersová sa pozerá, ako beriem prvú škatuľu. O jasnom dôkaze, že som sa stala niečím viac než len návštevou na noc, zreferuje ostatným susedom na ulici, keď zajtra ráno absolvujú každodennú obchôdzku. Rogersovci posúvajú „susedskú hliadku“ na novú úroveň.

Mlčky sledujú, ako vykladám jednu škatuľu za druhou. Práve vynášam poslednú, keď Ryan zabočí na príjazdovú cestu. Vyskočí z auta a príde mi pomôcť.

„Nechaj tak, ja to vezmem,“ hovorí.

Postavím sa na špičky a pobožkám ho – škatuľa nám bráni dotknúť sa aj niečím iným ako perami.

Skôr ako vojdeme dnu, pozdraví Rogersovcov. „Dobrý večer!“

Pani Rogersová vstane a prejde na okraj verandy – bližšie už ani nemôže byť, ak nechce spadnúť do svojich azaliiek. „Vyzeráte zaneprázdnené!“ zavolá na nás.

Ryan má plné ruky práce, takže môže len kývnuť hlavou mojím smerom. „Evie sa ku mne s'ahuje.“ Pri jeho širokom úsmeve sa vo vnútri trochu zachvejem a nedokážem ovládnuť vlastný, rovnako široký úsmev.

Pani Rogersová hodí na manžela pohľad typu „ja som ti to hovorila“, keď sa jej podozrenie potvrdí. „Aha. Nuž, vy mladí dnes tuším vynecháte niekoľko dôležitých krokov.“ Zľahka sa zasmieje, aby zmiernila svoju pichľavú poznámku.

Ryan sa nedá. „Možno budeme robiť kroky v inom poradí, ale prejdeme ich všetky.“

Nedokážem ovládnuť prudký nádych. Prinútim sa nevidieť v tejto nezávaznej konverzácii viac, ako tam naozaj je.

Pán Rogers sa pripojí k svojej manželke na okraji verandy. „V tom prípade treba Evie poriadne privítať v susedstve! Musíte sa niekedy zastaviť na popoludňajší koktail.“ Ak má pán Rogers obavy z posledného vývoja, dobre to skrýva.

„S radosťou. Čo tak na budúci týždeň?“ odpovedá Ryan za nás oboch. Úsmev pána Rogersa sa zdá úprimný, keď povie: „Práve som dostal novú súpravu na údenie whisky a neviem sa dočkať, kedy ju vyskúšam.“

Ryan sa zasmieje. „Už je to dávno, čo som pil vašu whisky. Teším sa na ňu.“ Zľahka ma postrčí ramenom, aby som pokračovala smerom k domu.

Konečne sme vnútri a Ryan položí škatuľu do širokej zadnej chodby vedľa ostatných.

„Všetko som vytriedila a priniesla som si len oblečenie a topánky. Aký si mal deň?“

Pokrčí plecami. „Dlhý. Radšej by som ho strávil balením s tebou.“

Ryan nikdy neprezradí, čo presne v tie štvrtky robí. A hoci ráno žartoval, že si nadnes vezme voľno, obaja vieme, že to nikdy neurobí.

Jeho štvrtkový pracovný program je dôležitý.

Prejde pohľadom po škatuliach. Tie prázdne, ktoré mi chlapi dnes ráno nechali pri aute, sú teraz naplnené jedinými vecami, ktoré sú skutočne moje, a ktoré si tu nechám. Zdvihne ruku k prameňu mojich vlasov, ktorý sa uvoľnil z nedbalého drdola, a navinie si ho na prst. „Stihla si toho u seba veľa?“

Žiarivo sa naňho usmejem. „Áno! Som pripravená na sťahovaciu službu, ktorá príde v sobotu, ale pravdupovediac, asi by sme to zvládli

aj našimi dvoma autami. Konečne som predala všetok nábytok. Zostalo mi už len asi osem alebo desať škatúl,“ dodám a nohou štuchnem do tej najbližšej.

Na tvári sa mu zjaví výraz zmätku a mierneho smútku. „Evie,“ osloví ma nežne. „Všetkého si sa zbavila?“

Prejdem mu palcom po čele, aby som mu vyhladila vrásky.

„Žiješ v dome, kde pre teba každý kus nábytku niečo znamená. Ku všetkému sa viažu spomienky. Vyrastal si s tým, takže je to tvojou súčasťou. Ja to tak nemám. Skrátka som tie veci už nepotrebovala. Poslúžili mi z čisto praktického hľadiska, ale nemala som žiadny problém zbaviť sa ich.“

Možno som sa toho nábytku, o ktorom hovorím, nezbavila práve dnes, ale opísané pocity sú pravdivé.

Ryan vytiahne z predného vrecka mobil a vytočí číslo. Pozriem naňho a premýšľam, čo sa chystá urobiť.

„Dobrý deň, tu je Ryan Sumner. Evie Porterová si na sobotu objednala vaše služby, ale chcel by som to zrušiť.“

Voľnou rukou si ma pritiahne a pritisne si ma k boku. Vypočuje si odpoveď, poďakuje sa a ukončí hovor.

„Pôjdeme po ten zvyšok. Hneď teraz. Ja to všetko odnesiem, musíš byť unavená. Daj mi päť minút na prezlečenie.“

Nadýchнем sa, aby som namietla, ale on ma umlčí bozkom. Bozkáva ma dosť dlho na to, aby sme obaja začali uvažovať o zmene našich najbližších plánov, ale potom sa odtiahne a odbehne z miestnosti.

„Päť minút!“ zavolá a zmizne v dome.

Opriem sa chrbtom o stenu a pozriem na hodinky. Je pol siedmej. Kancelária správkyne v bytovom dome Lakeside View je zamknutá a žena, ktorá tam pracuje, odišla na noc domov.

Ryan ma nasleduje k bytu vo svojom tahoe. Som rada, že nebudem sedieť vedľa neho v aute, keď zistí, kam ideme, ale aspoň bude uveriteľnejšie, že som sa za to bývanie hanbila.

Zaparkuje vedľa mňa a hneď vyskočí z auta.

Skôr než stihnem otvoriť dvere, stojí vedľa mňa. „Mala si mi povedať, že bývaš tu.“ Rozhliadne sa po parkovisku, akoby sa snažil nájsť nebezpečenstvo, o ktorom vie, že niekde číha.

Zakvačím mu prsty za opasok a pritiahnem si ho k sebe. „Presne preto som ti to nepovedala.“ Vtisnem mu pravú ruku do jeho ľavej dlane a on ju pevne zovrie. Viediem ho ku schodom. Ako stúpame, všimne si každé rozbité svetlo.

Tentoraz sa zámka odomkne ľahšie a len čo sa dvere otvoria, Ryan ma postrčí dovnútra a zavrie ich za nami. Prechádza bytom s rukami v bok. Musím s nevôľou priznať, že sa mi páči, ako si obzerá byt, a jeho ochranársky inštinkt je rovnako nezvyčajný ako vítaný.

Kľaknem si k hromadám kníh a začnem ich ukladať do prázdnej škatule, ktorú som nechala nablízku. „Zabudla som, že ešte musím dokončiť zopár vecí.“

Ryan prejde ku kuchynskej linke a zdvihne najbližší flakón s parfomom. Celý ho preskúma a to isté spraví aj s ďalšími troma, ktoré sú zoraďené vedľa neho. „Zbieraš ich?“

Žiarovo naňho pozriem. „Áno!“ Nadýchnem sa, aby som mu povedala, že ich zbieram, lebo mi pripomínajú babičku, ale lož mi stárpne na jazyku. Namiesto toho poviem: „Videla som jeden z nich na fotke. Dovtedy som si neuvedomovala, aké sú krásne... alebo aké rozmanité môžu byť. Zaujalo ma to. Potom som ich začala zbierať. Najviac sa mi páči ten fialový.“ Vždy je najlepšie klamať čo najbližšie k pravde a povedať čo najmenej, ale mám pocit, že je v tom niečo viac. Nechcem mu klamať, ak nemusím.

Nespomenie, že aj jeho mama zbiera flakóny alebo že s ňou mám niečo spoločné, a ja sa radšej nebudem zaoberať pocitmi, ktoré vo mne vyvoláva, že si to necháva pre seba. Ryan položí flakón späť na pult a začne otvárať zásuvky v kuchyni. Nakoniec sa pozrie na chladničku. Vezme do ruky jednu fotografiu a prezrie si ju. Je to selfie urobená krátko po našom zoznámení. Bola zima a my sme sa spolu chúlili pri ohnisku na jeho dvore. Priniesla som všetko potrebné na opečené marshmallow s čokoládou a obaja sme od nich mali zamazané ústa. Sedela som mu na kolenách a usmievali sme sa s lícami pritisknutými k sebe.

„To bol pekný večer,“ poznamená.

„Bol,“ súhlasím. Bol to prvý večer, ktorý som strávila uňho doma. Prvýkrát som spala v jeho posteli. Stále sa pozerá na fotografiu a ja sa nevdojak zamyslím, čo sa mu preháňa hlavou, keď na to spomína.

Nakoniec stiahne všetky letáky z reštaurácií a fotografie z chladničky a zoradí ich na kuchynskej doske. Otvorí chladničku. „Ešte je tu pár vecí,“ ukáže.

„Dočerta! Myslela som si, že som ju už vypratala. Môžeš to vyhodiť?“ Počujem, ako vyťahuje fľaštičky s dochucovadlami a otvára skrinku pod drezom, kde je ukrytý odpadkový kôš. Hodí to na pár obalov z donášky a ďalší odpad, čo som našla vonku v smetiaku. Zdvihne kôš a spýta sa: „Treba ešte niečo vyhodiť, než to vynesiem do kontajnera?“

Zamyslene sa zamračím. „Áno, v kúpeľni môže byť ešte pár vecí na vyhodenie.“

Nasleduje ma po chodbe. Vezmem mydlo zo sprchy a hodím ho do koša. Šampón a kondicionér ešte poťažkám v ruke, akoby som odhadovala, či sa ich oplatí ponechať, ale potom ich tiež vyhodím.

Ryan nazrie do zásuviek a skriniek a všetko skontroluje. Je dôkladnejší, než som čakala.

Vzadu v obývačke nakukne do niekoľkých škatúl, ktoré som ráno naplnila. Mám však pocit, že to nie je len nahliadnutie. Takmer to vyzerá, akoby niečo hľadal.

Keď sa prehrabáva v tretej škatuli, oslovím ho: „Hľadáš niečo?“

Zdvihne hlavu a pozrie sa mi do očí. Usmeje sa, až sa mu na lícach objavia jamky. „Len sa snažím zistiť o tebe všetko, čo sa dá.“

Takéto slová túži počuť každé dievča, ale mám pocit, že je za nimi niečo nevypovedané. A rozmýšľam, či ich vyberá rovnako starostlivo ako ja.

KAPITOLA 4

Dôvodov, prečo som sa tu počas uplynulého týždňa nezastavila, bolo viacero – nákupy, balenie, sťahovanie –, no odkladala som to tak dlho, ako sa len dalo. Do oficiálnej zatváracej doby zostáva štvrtá hodina, a hoci by som sa mohla zaregistrovať a vojsť aj po zatvorení, nechcem, aby o mojej návšteve zostal nejaký záznam.

Ako každá tretia žena, ktorú míňam, mám na sebe čierne legíny, tričko a tenisky. Dlhé čierne vlasy mám stiahnuté do nízkeho drdola na šiji, ktorý mi vytŕča spod šiltovky. Nakláňam hlavu dopredu a doľava, aby kamera v kúte miestnosti nezachytila jasný záber na moju tvár. V rade stojí niekoľko ďalších ľudí, ktorí čakajú, kým sa im úradníčka bude venovať, vrátane ženy, ktorá zápasí s kopou malých škatúl – presúva ich z jedného boka na druhý, až kým jej všetky nepopadajú na zem. Dvaja ľudia v rade pred ňou sa zohnú, aby jej s nimi pomohli, pričom sa snažia nepustiť svoje zásielky. Obídem tento zmätok a zamierim do zadnej časti miestnosti, kde stenu lemuujú poštové schránky.

Ľavý dolný roh. Box 1 428.

Tento typ sa otvára kódom, nie kľúčom, takže prostredným kľbom ukazováka vytŕkám šesťmiestne číslo.

Dvere sa odomknú, ale neotvoria sa dokorán. Postrčím ich hánkami pravej ruky.

Vytiahnem malú obálku, ktorú mám zastrčenú za pásom legín, a po krátkom váhaní ju vložím do prázdnej priehradky.

Zabuchnem dvierka, znova vytúkám kód, aby som schránku uzamkla, a odídem rovnako rýchlo, ako som prišla.

KAPITOLA 5

M eškám na obed s dievčatami. So Sarou si píšeme už niekoľko dní a snažíme sa nájsť termín, ktorý by vyhovoval všetkým, a hoci by mi ušetrilo veľa času, keby ma pridali do skupinového četu, na to, aby som dostala pozvánku, bude treba oveľa viac ako jeden obed.

Chceli sa stretnúť v malej čajovni v zadnej časti obchodu so suvenírmi, kde sa predáva všetko od ručne vyrábaných šperkov cez detské oblečenie až po luxusnú kozmetiku. Určite by poznali každého človeka pri každom stole, ako aj každého nakupujúceho, okolo ktorého prejdú cestou do čajovne.

A hoci som ochotná nechať sa vypočúvať ženami, ktoré Ryan považuje za svoje kamarátky, nikomu inému sa neotvorím. Zatiaľ nie. Dovtedy, kým si nebudem istá, že o nich viem viac, ako sa ony kedy dozvedia o mne.

Preto sa namiesto toho stretneme v malej reštaurácii neďaleko mojej práce. Sotva týždeň po našom stretnutí mi Ryan pomohol získať novú prácu, aby nemusel zahovárať, keď sa ho kamaráti opýtajú, kde pracujem. Som asistentkou koordinátora podujatí v malej galérii v centre mesta. Je to jednoduchá práca, a keďže to tu vedie pán Walker, ktorý je Ryanov zákazník, nemusela som predložiť žiadne odporúčania ani zoznam predchádzajúcich zamestnaní.

Beth, Allison a Sara už sedia pri stole s ďalšou ženou, ktorá nebola na večeri, ale ktorú som podľa fotografií spoznala ako ďalšiu členku ich úzkej skupiny.

Pozorne si ich premeriam už cez okno z chodníka. Je to pomerne malá reštaurácia, vlastne skôr bistro, a takmer všetci zákazníci sú buď v oblekoch, alebo v polyesterových uniformách, ktoré musia nosiť zamestnanci súdu. Ryanove kamarátky sa tu cítia nepríjemne a z pohľadov, ktoré vrhajú okolo seba, mi je jasné, že sa snažia pochopiť, ako sa ocitli na mieste, kde im vlasy, oblečenie aj pokožka presiaknu pachom prepáleného oleja, ktorý sa ich bude držať po zvyšok dňa. Na mieste, kde sa po jedle určite nezdržia.

Len čo ma Sara zbadá, vstane a naznačí mi, aby som sa k nim pridala. Všetky štyri využijú čas, kým prejdem cez miestnosť, na zhodnotenie môjho vzhľadu. Očami blúdia medzi hlbokým rozparkom na boku mojej dlhej svetlomodrej sukne, tenkou bielou blúzkou, spod ktorej mi presvitá modrá podprsenka, a medzi množstvom náramkov, ktoré pri chôdzi štrngajú. Chvíľu mi trvalo, kým som sa rozhodla, ako sa im chcem predstaviť – či ako osoba, ktorá chce zapadnúť, alebo ako osoba, ktorá chce vyniknúť.

Dnes ma nemožno prehliadnuť.

„Ahoj, Evie, rada ťa opäť vidím,“ pozdraví ma Sara a opäť si sadne. Mávne rukou na ostatné ženy pri stole a dodá: „Beth a Allison už poznáš.“

„Pravdaže,“ odvetím a obom kývnem.

„Toto je Rachel Murrayová. Rachel, Evie Porterová.“

Rachel mi zľahka zamáva. „Ahoj, Evie, rada ťa spoznávam. Veľa som o tebe počula.“

O tom nepochybujem. „Aj ja ťa rada spoznávam.“

Je trochu trápne, že sme sa ešte nestretli, pretože nebola pozvaná na večeru k Ryanovi, ale bolo to jeho rozhodnutie. Uvažoval o tom, ale nakoniec

to zavrhol, pretože, ako sa vyjadril, niekedy mu „strašne lezie na nervy“. Navyše je slobodná a nesedel by tak počet hostí pri stole.

Práve odkladám kabelku na zem vedľa stoličky, keď pocítim vibrácie prichádzajúcej správy. Rýchly pohľad na displej mi prezradí, že píše Ryan:

Zabav sa na obede, ale nenechaj si od nich srať na hlavu. Zavolaj mi, keď skončíte.

Zahryznem si do pery, aby som potlačila úsmev.

„Ďakujem, že ste prišli sem. Nemám veľmi dlhú obedňajšiu prestávku,“ poviem a vezmem do rúk zalaminovaný jedálny lístok zastrčený medzi cukorníčkou a fľašou kečupu.

Aj Sara si vezme jeden. „To je v poriadku,“ ubezpečí ma. „Málokedy sa dostaneme do centra, takže si to užívame.“

Ostatné ženy sa zrejme zo všetkých síl snažia neprevrátiť oči. Toto nie je ich prirodzené prostredie. Ani náhodou.

„Fajn, takže k tým drinkom u nás doma pred sobotňajšími dostihmi,“ Beth si berie slovo.

Už dva týždne chodím okolo tejto pozvánky na Ryanovej chladničke. Nežijeme nikde v blízkosti Kentucky, ale sme pozvaní na párty spojenú so sledovaním dostihov, popíjaním koktailov s whisky a jedením sendvičov na konskej farme kúsok za mestom. Na pozvánke sa uvádza, že hosťom sa odporúča vziať si klobúk, *vraj čím väčší, tým lepší*.

Ženy sa ma snažia zapojiť do rozhovoru, ale je zjavné, že nepoznám ľudí, miesta ani udalosti, o ktorých sa rozprávajú, takže sa nezapájam, len ich pozorujem. Sledujem, ako sa k sebe správajú, všímam si ich spôsoby a slová, ktoré volia. Myslia si, že tento obed im poskytne príležitosť spoznať ma, ale ja sa počas neho dozviem oveľa viac o nich.

Len čo si objednajú – všetky štyri si dajú len šalát a vodu –, naklonia sa ku mne a ja sa snažím pripraviť na to, čo príde.

Neprekvapí ma, keď začne Rachel: „Nuž, keďže som zmeškala večeru, uveď ma do obrazu! Povedz mi o sebe všetko.“

Opiem sa dozadu – chcem si od nich vytvoriť čo najväčší odstup – a odvetím: „Nie je toho až tak veľa, čo by sa dalo povedať.“

Očakávajú, že budem pokračovať a ponúknem im aspoň pár detailov, ale budú sa musieť viac snažiť.

Sara sa pohráva so svojím pohárom, obrúskom a mobilom. „Je z Alabamy,“ odpovie za mňa s pohľadom upretým na Rachel. Sara je to dievča, ktoré chce, aby všetci spolu vychádzali. Pravdepodobne mala na svadbe svetloružové ruže a zámerne si vybrala rovnaký vzor porcelánu ako má jej svokra.

„Z ktorej časti Alabamy?“ vyzvedá Beth.

„Nedáľeko Tuscaloosy,“ odpoviem.

„Chodila si na Alabamskú univerzitu?“ spýta sa Allison a Rachel sa v tej istej chvíli rozhodne pre priamejší prístup. „Z ktorého mestečka?“

Vyberiem si menej dotieravú otázku a pozriem na Allison. „Strávila som tam nejaký čas.“

Všimnem si ich vzájomné pohľady prezrádzajúce frustráciu.

Jedno staré porekadlo hovorí: Prvá lož vyhráva. A nemyslí sa tým nejaká drobná nevinná lož, ktorá človeku vypadne z úst takmer bez rozmyslu; pokojne to môže byť veľká lož. Lož, ktorá zmení celú hru. Taká, ktorú človek povie zámerne a premyslene. Lož, ktorá pripraví pôdu pre všetko, čo bude nasledovať. A keď sa raz povie, väčšina ľudí jej uverí ako pravde. Prvá lož musí byť najsilnejšia. Najdôležitejšia. Musí sa vyrieť hneď a bez váhania.

„Pochádzam z Brookwoodu, čo je vlastne len predmestie Tuscaloosy. Dva roky som chodila na Alabamskú univerzitu, ale nedokončila som ju. Pred niekoľkými rokmi sme mali s rodičmi ťažkú nehodu a ja jediná som

ju prežila. Keď ma prepustili z nemocnice, uvedomila som si, že potrebujem zmenu, a tak som sa odvtedy veľa sťahovala.“ Ich výrazy sa okamžite zmenia. To by malo zastaviť akékoľvek ďalšie otázky, pretože by vyzerali ako úplné kravy, keby ďalej vyzvedali.

„Mrzí ma, čo sa stalo tvojim rodičom,“ ozve sa Sara a je jasné, že to myslí vážne.

Prikývnem a zahryznem si do spodnej pery. Nehľadím žiadnej z nich do očí, rečou tela dávam najavo, že sa zosypem, ak ma budú nútiť, aby som o tom ďalej hovorila.

Rachel sa na mňa pousmeje, akoby chápala môj smútok, zatiaľ čo ostatné tri sa hmýria na stoličkách – očividne sa cítia nepríjemne. Očakávali, že sa dozvedia nejaké klebety, možno niečo, čo by im pomohlo vytiahnuť zo mňa ďalšie informácie, azda nejakú špinu, ktorú by mohli neskôr použiť proti mne, ak by to bolo potrebné. Teraz si však uvedomili, že uviazli na mŕtvom bode, pretože kto by sa obúval do úbohej siroty?

Pri stole na chvíľu zavládne ticho, ale potom Rachel nadviaže tam, kde prestala, bez ohľadu na to, aké je to čudné.

„Ako si sa ocitla v Lake Forbingu?“

Začínam chápať, prečo Ryanovi tak lezie na nervy. Na túto otázku musím odpovedať čo najopatrnejšie. Lake Forbing nie je veľké mesto, nie je to miesto, ktoré si náhodne vyberiete za svoj nový domov, ak tu už nemáte rodinu alebo priateľov.

„Našla som na internete jednu pracovnú ponuku. Uchádzala som sa o ňu a vzali ma, tak som sa sem presťahovala. Nakoniec to padlo, ale už som tu zostala.“

„Čo to bolo za prácu?“ vyzvedá Rachel.

„Išlo o miesto v nemocnici,“ odvetím.

„Aha. Na ktorom oddelení?“ pokračuje Rachel.

Áno, rozhodne mi lezie na nervy. Ostatné ženy do seba nenápadne štu-
chajú – každá chce, aby tá druhá prerušila tento trápny výsluch.

„V učtárni,“ spresním.

Sara už má toho očividne dosť a skočí mi do reči. „Neviem si ani pred-
staviť, aké to pre teba muselo byť ťažké, ale som rada, že si našla Ryana
a Ryan našiel teba.“

Prinesú nám jedlo a ja mám chvíľu pokoj. Rachel sa na mňa stále poze-
rá ponad svoj šalát a snaží sa ma prekuknúť. Veľa šťastia.

Po niekoľkých minútach napichne paradajku na vidličku a ukáže na
mňa. „Prekvapuje ma, že ste do toho s Ryanom skočili tak rýchlo. Beth ho-
vorila, že si sa k nemu už nasťahovala. Ako dlho ho poznáš? Dva mesiace?“

Už jej mám dosť.

„Rachel...“ zašepká Allison.

Zdvihnem ruku, aby som jej dala najavo, že to zvládam. „Chápem to,
naozaj. Ryana poznáte odjakživa a zrazu sa tu objavím ja.“ Usmejem sa.
„Má šťastie, že vás má. Priateľov, ktorým na ňom tak veľmi záleží.“ Po-
zriem sa priamo na Rachel a dodám: „Tak sa ma teda spýtaj na rovinu,
čo chceš naozaj vedieť. Či som s ním pre jeho peniaze. K tomu si predsa
smerovala, nie? Že ho využívam.“

„Nie, nie, nie...“ koktá Sara.

Rachel sa však nedá. „Bojím sa, že rozmýšľa penisom, a nie hlavou.“

Allison si v očividných rozpakoch zakryje tvár a Beth prevráti oči a po-
vie: „To stačí, Rachel.“ Myslím si, že sú nakoniec rady, že v tejto reštaurácii
nikoho nepoznajú.

Popravde, hoci mi Rachel lezie na nervy, zároveň ju istým spôsobom
uznávam najviac zo všetkých.

Nakloním sa dopredu a odsuniem tanier nabok, aby som sa mohla lak-
ťami oprieť o stôl. Aj ona sa automaticky nakloní dopredu.

„Nemáš dôvod mi dôverovať. Nemáš dôvod veriť, že mám čisté úmysly. Ale dôveruj svojmu priateľovi. Možno mi nie je príjemné povedať ti všetko, čo chceš vedieť, ale jemu som to povedala. To je najlepšia rada, akú ti dnes môžem dať.“

K tomu sa už nedá veľa dodať. Ak ich odhadujem správne, Beth, Sara a Allison sa vrátia k svojim drahým polovičkám s príbehom o tom, ako trápne sa vďaka Rachel cítili, a o mojich úmysloch voči Ryanovi nepadne ani slovo. A keďže Rachel nepozvali na večeru, nepredpokladám, že by mala na Ryana veľký vplyv. Najdôležitejšie však je, že sa nikto nepýta, kto som a odkiaľ pochádzam.

Prvá lož vyhráva.

Dojeme rýchlo, ledva pritom prehodíme pár slov – pôsobí to takmer ako preteky o to, kto odíde prvý. Stojím na chodníku a sledujem, ako sa všetky rýchlym krokom rozídu k svojim autám.

S priateľmi je to vždy najťažšie. Vytiahnem mobil a do vyhľadávača zadám „Evie Porterová“ a „Brookwood, Alabama“, ako to určite urobia ony, len čo sa dostanú do súkromia svojich áut. Prvá stránka je plná článkov, v ktorých sa spomína nehoda. Nehoda, na ktorú by si skutoční obyvatelia Brookwoodu spomenuli len ťažko, ale nikdy to nepriznajú – veď čo za človeka zabudne, že zomreli dvaja členovia jeho komunity? Články majú dátumy spred niekoľkých rokov, ale v skutočnosti ešte pred niekoľkými mesiacmi neexistovali. Vznikli preto, aby mi dodali dôveryhodnosť a dôvod, prečo nerada hovorím o svojej minulosti.

Vypnem telefón, hodím ho do kabelky a prejdem dva bloky späť do práce.

KAPITOLA 6

Ryan sa opiera o otvorené dvere malej pracovne v suteréne galérie. Obed sa skončil pred necelými dvoma hodinami, takže som ohromená, ako rýchlo sa k nemu dostala informácia o jeho priebehu.

„Počul som, že obed sa skončil úžasne,“ poznamená s úškrnom, ktorý poznám, ale s výrazom v očiach, ktorý je pre mňa nový. Dnes je oblečený ležérne, v džínsoch, ktoré má pravdepodobne od vysokej školy, a v košeli, o ktorej viem, že je mäkká na dotyk. Pristane mu to, vyzerá bezstarostne a mladšie.

Keď sme sa dnes ráno obliekali, nepýtala som sa, prečo si nevzal oblek a kravatu, ani nevenoval zvyčajnú pozornosť účesu, a sám od seba mi k tomu nič nepovedal.

„Viac ako úžasne,“ odvetím a opätujem mu úsmev.

Na stole predou mnou leží sedemdesiatpäť kartičiek s menami účastníkov zajtrajšieho obeda, ku ktorým treba priradiť farbu podľa toho, čo si vybrali na jedenie. Ryan si sadne na stoličku vedľa mňa, oprie sa mi nohou o nohu a vezme do ruky dve najbližšie kartičky.

„Títo dvaja musia byť čo najďalej od seba.“

Pozriem sa na napísané mená. Už mi povedali, že mať ich oboch pri jednom stole by mohlo byť problematické, ale rozhodla som sa to predsa

len skúsiť. Slávnostnému obеду, ktorého témou je *Úvod do zberateľstva umenia*, určite neuškodí trocha vzrušenia.

„Viem o tom,“ odvetím.

Položí kartičky späť na stôl. „Prekvapuje ma, že si mi potom nezavolala.“

Otočím sa na stoličke tak, aby som bola tvárou k nemu. „Nebolo to nič, čo by som nezvládla.“

„Nemala by si musieť niečo také zvládať.“ Chytí ma za ruku a pritiahne si ma na kolená. Obzriem sa k otvoreným dverám, dúfajúc, že nás takto nikto neprichytí. Túto prácu mám len pár týždňov a všetci vedia, že som ju dostala len z láskavosti voči Ryanovi.

„Toto mi tu na dôveryhodnosti nepridáva,“ poznamenám, ale pritisnem sa k nemu.

Ryan si ma privinie jednou rukou. Prstami prechádza po golieri mojej tenkej blúzky. „Len aby si vedela, ledva sa krotím.“

Nakloním sa k nemu a Ryan sa pozrie na prázdnu chodbu, aby sa uistil, že sme tu dole stále sami, no skôr než stihne pomyslieť na nejakú neprístojnú, poviem: „Viem, že si príliš zaneprázdnený na to, aby si ma sem chodil kontrolovať.“ Prepletiem svoje prsty s jeho, aby som ich zastavila. „Ktorá ti volala?“

Stavila by som sa, že Sara.

„Sara. Boja sa, že ich teraz nenávidíš.“ Zľahka sa zasmieje, ale potom jeho výraz zvažnie. „Chceš o tom hovoriť?“ spýta sa.

Pokrútim hlavou. „Nie. Nezáleží mi na tom, čo si myslia.“ Otočím sa a pozriem mu priamo do očí. „Záleží mi na tom, čo si myslíš ty.“

Ryan mi zahrabne prstami do vlasov a ovinie si končeky okolo päste. Tvár má len pár centimetrov od mojej. „Myslím si, že si skvelá.“

„Nuž, aj ja si to o tebe myslím.“ A po prvý raz to nehovorím len ako prostriedok na dosiahnutie cieľa. Prvýkrát to myslím vážne.

V takýchto chvíľach si prajem, aby bolo všetko inak. Prajem si, aby bol toto skutočný život a mojou najväčšou starosťou bola malicherná dráma medzi mnou a jeho kamarátkami z detstva. Prajem si, aby som bola dievča, ktoré dostalo defekt, a on chlap, ktorý bol náhodou nablízku, aby mi pomohol. Aby sme mali pred sebou skutočnú budúcnosť.

Je toho toľko, čo nevie. Tak veľa mu toho nemôžem povedať. A nikdy nepoviem.

Ryan sa pozrie na rozhádzané kartičky na stole. „Asi dnes nemôžeš skončiť skôr.“

„Nie. Musím to dokončiť a uistiť sa, že sú všetky stoly pripravené, kým odídem.“ Postavím sa a vrátim sa na svoje miesto.

Nakloní sa dopredu, akoby nechcel mať medzi nami toľko priestoru. „Podľa pracovať pre mňa. Potom budeme môcť skončiť skôr vždy, keď sa nám zachce.“

Ryan mi to už navrhoval aj predtým, ale toto je prvý raz, čo to hovorí, akoby to myslel vážne.

Zamestnám sa triedením kartičiek do skupín. „To by nás príliš rozptyľovalo. Nás oboch,“ dodám s tichým smiechom a zámerne nespúšťam oči zo svojej úlohy.

Prepletie si so mnou nohy. „Máš pravdu. Nebol by som schopný robiť nič. Celý deň by som chodil za tebou a všetko by som zanedbával,“ zhodnotí.

Jeho telefón tlmene zavibruje a Ryan sa pozrie na hodinky, aby zistil, kto volá. Zastoná, vstane a vyloví telefón zo zadného vrečka. „Sekundu,“ ospravedlní sa a vyjde na chodbu, aby prijal hovor.

Tu dole je dosť ticho, takže sa ani nemusím veľmi snažiť, aby som počula, čo hovorí.

„Potvrdenie?“ spýta sa a po chvíli dodá: „Jeden deň by mal bohato stačiť. Pošlite odhad nákladov a dohodnite si príchod na jedenástu hodinu dopoludnia tento štvrtok.“

Štvrtok.

„Vyskytlo sa ešte niečo?“ spýta sa. Počúva osobu na druhom konci linky a vidím, ako mu stuhli ramená. Rátam s tým, že sa na mňa obzrie cez plece, takže uvidí len to, že venujem plnú pozornosť zasadaciemu poriadku pred sebou. Odíde ešte o krok ďalej a stíši hlas. Nerozumiem jednotlivým slovám, ale očividne je s niečím nespokojný a dáva mi to jasne najavo. Takmer zavrčí do telefónu. Nikdy predtým som ho takéhoto nevidela.

„Nájdite to,“ povie nahlas a ukončí hovor.

Teraz chcem vedieť, čo stratil.

„Všetko v poriadku?“ spýtam sa, zatiaľ čo si strká telefón do vrečka a kráča späť ku mne.

Odbije to a dokonca mi venuje ten svoj úškrn s jamkami v lícach. „Áno, len malý problém v práci.“ Opäť si sadne vedľa mňa.

Otočím sa na stoličke k nemu. „Keby som pre teba pracovala, možno by som ti vedela s takýmito problémami pomôcť.“ Predpokladám však, že aj keby som jeho ponuku prijala, s týmto pracovným problémom by sa mi nezdôveril.

Je napätý, ale aj tak sa nakloní ku mne a chytí ma za ruku. „Práve si ma odmietla, takže si budem musieť poradiť sám.“

Obaja chodíme po špičkách okolo vecí, ktoré si nemôžeme povedať.

Moje city k nemu ma vedú smerom, ktorým sa nesmiem vydať, takže vítam toto pripomenutie všetkého, čo pred sebou skrývame.

„Kedy tu asi skončíš?“ zašepká a vtisne mi na pery ľahký bozk. Odtiahnem sa len natolko, aby som mohla odpovedať. „Asi za hodinu. O koľkej končíš ty?“

„Zhruba tak isto.“ Ešte raz ma pobožká a vstane. Už je takmer pri dverách, keď dodá: „Vieš, že mi môžeš povedať čokoľvek, však?“

Prikývnem a zamrviem sa. „Viem.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Prvá lož vyhrává .
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.